

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania I. N.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.
o przywrócenie renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrot
kosztów postępowania kasacyjnego w kwocie 120 (sto
dwadzieścia) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację ubezpieczonego I. N. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 16 kwietnia 2014 r., VI U [...], w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o przywrócenie renty.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie: 1) art. 286 w związku z art. 227 i art. 241 k.p.c. „przez nieprzesłuchanie bezpośrednio biegłych wydających opinie w niniejszej sprawie, względnie niepowołanie innego zespołu biegłych lekarzy, mimo zgłaszania

wątpliwości co do treści rzeczonych opinii i uchylania się przez biegłych od odpowiedzi na pytania zadane pisemnie” oraz 2) art. 477^{14a} k.p.c. „w sytuacji, gdy nowe okoliczności, o których mowa w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy skarżącego, powstały w toku postępowania przed Sądem Okręgowym”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ubezpieczony powołał się na jej oczywistą zasadność wynikającą z tego, że zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji „w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania”. Zdaniem skarżącego, konieczność zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy jest wynikiem tego, że Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu pierwszej instancji (i na tej podstawie oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu pierwszej instancji), chociaż postępowanie dowodowe w sprawie zostało przeprowadzone z naruszeniem wymienionych regulacji prawa procesowego. Wadliwość polega m.in. na tym, że w następstwie żądania, aby biegli wydali opinię uzupełniającą, Sąd zobowiązał ubezpieczonego do „przekazania pytań biegłym w formie pisemnej, nie wzywając ich w ogóle na rozprawę”. Tymczasem odmowa wezwania biegłego na rozprawę w celu wyjaśnienia zakwestionowanej opinii jest traktowana w judykaturze jako uchybienie procesowe, które mogło wpłynąć na wynik sprawy. Ponadto, Sąd odwoławczy nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji ubezpieczonego, a przynajmniej nie zajął „merytorycznego stanowiska” w odniesieniu do większości z nich, co świadczy o tym, że w rozpoznawanej sprawie kontrola instancyjna Sądu drugiej instancji była nieprawidłowa. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego, „a w przypadku stwierdzenia podstaw” także o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie - odpowiednio - Sądowi drugiej lub pierwszej instancji sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów procesu, ewentualnie „wobec uwzględnienia zarzutu nr 2” o przekazanie sprawy organowi rentowemu „w celu wydania ponownej decyzji na podstawie całej zebranej w sprawie dokumentacji medycznej”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a w razie przyjęcia do rozpoznania o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie od ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ubezpieczony wywiódł, że jest ona oczywiście zasadna, bo zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego ewidentnie narusza przepisy art. 286 w związku z art. 227 i art. 241 oraz art. 477^{14a} k.p.c.

Prezentowanej przez skarżącego tezy o oczywistej zasadności skargi nie można jednak podzielić, skoro w podstawach kasacyjnych ubezpieczony ograniczył się wyłącznie do przedstawienia zarzutów naruszenia prawa procesowego i nie zarzucił Sądowi odwoławczemu dokonania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania jakiegokolwiek przepisu o charakterze materialnoprawnym. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie występuje, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ogranicza się do przedstawienia uchybień sądu drugiej instancji o charakterze proceduralnym, nie formułując przy tym odpowiednich zarzutów w zakresie naruszenia prawa materialnego. Jest to wynik tego, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania może być skuteczny wyłącznie wtedy, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). Taki wpływ można jednak stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny zarzut naruszenia prawa materialnego (postanowienie z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059). Ubezpieczony w skardze nie powołał się na obrazę jakichkolwiek przepisów prawa materialnego (w szczególności tych, które określają warunki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy). W związku z tym Sąd Najwyższy nie ma możliwości dokonania oceny, czy zarzucane naruszenie przepisów Kodeksu

postępowania cywilnego o warunkach przeprowadzenia dowodu z ponownej (uzupełniającej) opinii biegłych, rzeczywiście mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Tym samym skarżący nie zdołał uprawdopodobnić, że podnoszona przez niego wadliwość dotycząca sposobu prowadzenia postępowania dowodowego spowodowała wydanie błędnego rozstrzygnięcia przez Sąd drugiej instancji.

Z analogicznych względów trzeba przyjąć, że skarżący nie wykazał, aby Sąd odwoławczy naruszył art. 477^{14a} k.p.c. przez wydanie rozstrzygnięcia oddalającego apelację zamiast wyroku o charakterze kasatoryjnym, na mocy którego sprawa zostałaby przekazana bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804).